

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Δώδεκα

Σκότος

Jeff Pippenger

2023-12-07

Λέξη ή φράση που επαναλαμβάνεται μέσα στον θεόπνευστο λόγο αποτελεί σύμβολο του αγγέλματος του δευτέρου αγγέλου.

Και κατά το δεύτερο έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορ, ο Ναβουχοδονόσορ είδε όνειρα, και το πνεύμα αυτού ταραχθηκε, και ο ύπνος αυτού έφυγε απ' αυτόν. Τότε ο βασιλεύς πρόσταξε να καλέσουν τους μάγους, και τους αστρολόγους, και τους φαρμακούς, και τους Χαλδαίους, για να φανερώσουν στον βασιλέα τα όνειρά του. Και ήλθαν και στάθηκαν ενώπιον του βασιλέως. Και ο βασιλεύς είπε προς αυτούς: Είδα όνειρο, και το πνεύμα μου ταραχθηκε να γνωρίσω το όνειρο. Δανιήλ 2:1-3.

Μέσα στο «σκότος» της νύκτας, ο Ναβουχοδονόσορ είδε σε όνειρο μια εικόνα, αλλά δεν μπορούσε να ανακαλέσει το όνειρο. Σε όνειρο της νύκτας ονειρεύθηκε μια εικόνα, αλλά το όνειρο της εικόνας ήταν τόσο σκοτεινό για τη διάνοιά του όσο και η νύκτα κατά την οποία είχε δει το όνειρο.

Τότε ελάλησαν οι Χαλδαίοι προς τον βασιλέα εις την συριακήν, Βασιλεύ, ζήθι εις τον αιώνα· είπον προς τους δούλους σου το ενύπνιον, και ημείς θέλομεν δείξει την ερμηνείαν. Απεκρίθη ο βασιλεύς και είπε προς τους Χαλδαίους, Το πράγμα απήλθεν απ' εμού· εάν δεν με γνωρίσητε το ενύπνιον, μετά της ερμηνείας αυτού, θέλετε κατακοπέι εις τεμάχια, και οι οίκοι σας θέλουσι γίνει κοπρώνας· εάν δε δείξητε το ενύπνιον και την ερμηνείαν αυτού, θέλετε λάβει παρ' εμού δώρα και αμοιβάς και τιμήν μεγάλην· διά τούτο δείξατέ μοι το ενύπνιον και την ερμηνείαν αυτού. Δανιήλ 2:4-7.

Η δοκιμασία του όνειρου της εικόνας του Ναβουχοδονόσορος ήταν μία δοκιμασία σχεδιασμένη να προσδιορίσει ποιος δύναται να παράσχη όρθή προφητική περιγραφή μιας εικόνας καλυμμένης εν σκότει, μαζί με την έρμηνεία του περιεχομένου του όνειρου. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, το όποιο ένώθηκε με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην ιστορία των Μιλλεριτών, είχε προτυπωθή από τον Ήλία στην άναμέτρηση επί του Όρους Κάρμηλος. Και αυτό επίσης ήταν μία δοκιμασία που θα έφανέρωνε, όχι μόνον ποιος ήταν ο άληθινός Θεός, αλλά και ποιος ήταν ο άληθινός προφήτης. Ο Ούίλιαμ Μίλλερ, για τον όποιον η Άδελφή Ούάιτ δηλώνει άμέσως ότι προτυπωνόταν από τον Ήλία, αντιπροσώπευε τον Ήλία επί του Όρους Κάρμηλος. Όμως, δεν αντιπροσωπευόταν τόσο πολύ ο ίδιος ο Ούίλιαμ Μίλλερ, όσο οι κανόνες της προφητικής έρμηνείας τους όποιους είχε όδηγηθή να κατανοήση. Επί του Όρους Κάρμηλος, οι προφήτες του άρσενικού θεού Βάαλ και οι προφήτες της θηλυκής θεάς Άσταρώθ άπεδείχθησαν ψευδοπροφήτες. Στην ιστορία των Μιλλεριτών, αι Προτεσταντικά εκκλησίαί άπεδείχθησαν ψευδοπροφήτες, καθώς προτυπώθηκαν από το Όρος Κάρμηλος.

Όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες εκδήλωσαν την απόρριψή τους των κανόνων της προφητικής ερμηνείας του William Miller, έγιναν οι θυγατέρες της Ρώμης. Προφητικά, μια θυγατέρα είναι εικόνα της μητέρας της. Η δοκιμασία στην οποία οι Προτεστάντες απέτυχαν κατά τη Μιλλεριτική ιστορία ήταν η δοκιμασία που προσδιόρισε και παρήγαγε μια εικόνα (θυγατέρα) του θηρίου. Εκεί ακριβώς εκδηλώθηκε το κέρασ του αληθινού Προτεσταντισμού σε αντίθεση προς το κέρασ του αποστατημένου Προτεσταντισμού. Ο Ναβουχοδονόσορ απαιτούσε μια ερμηνεία, και, πράττοντας τούτο, ενεπλάκη προνοιακά στην παραγωγή μιας εκδήλωσης τόσο των ψευδών όσο και των αληθινών προφητών.

Αποκρίθηκαν *πάλιν* και είπαν· Ἴς εἶπη ὁ βασιλεὺς τὸ ὄνειρον εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ, καὶ ἡμεῖς θέλομεν δεῖξει τὴν ἔρμηνείαν αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· Ἐγὼ γνωρίζω βεβαίως ὅτι ζητεῖτε νὰ κερδίσητε καιρὸν, διότι βλέπετε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐξέφυγεν ἀπ' ἐμοῦ. Ἄλλ' ἐὰν δὲν μοι γνωρίσητε τὸ ὄνειρον, μία μόνον ἀπόφασις ὑπάρχει δι' ἐσᾶς· διότι ἠτοιμάσατε ψευδεῖς καὶ διεφθαρμένους λόγους διὰ νὰ λαλήσητε ἐνώπιόν μου, ἕως οὗ μεταβληθῇ ὁ καιρὸς· διὰ τοῦτο εἶπατέ μοι τὸ ὄνειρον, καὶ θέλω γνωρίσει ὅτι δύνασθε νὰ δεῖξητε τὴν ἔρμηνείαν αὐτοῦ. Δανιήλ 2:7–9.

Στο τέλος των περιόδων δοκιμασίας, η διάκριση που είχε καταδειχθεί στο Όρος Κάρμηλος και στις 22 Οκτωβρίου 1844 απεικονίστηκε επίσης στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ. Στις τρεις προφητικές παραστάσεις του Όρους Κάρμηλος, της ιστορίας των Μιλλεριτών και του ονείρου του Ναβουχοδονόσορ περί της εικόνας, η έμφαση δίδεται στη σωστή προφητική ερμηνεία, όπως εκπροσωπείται από τον Ηλία, τον Μίλλερ και τον Δανιήλ. Η ερμηνεία του ονείρου είναι το μήνυμα που αποσφραγίζεται στην ιστορία όπου εκδηλώνονται δύο τάξεις προφητών.

Οι Χαλδαίοι αποκρίθηκαν ενώπιον του βασιλέως και είπαν: Δεν υπάρχει άνθρωπος επάνω στη γη που να δύναται να φανερώσει το ζήτημα του βασιλέως· γι' αυτό δεν υπάρχει βασιλεύς, κύριος ή άρχων, που να ζήτησε τέτοια πράγματα από μάγο ή αστρολόγο ή Χαλδαίο. Και το πρᾶγμα που ο βασιλεύς απαιτεί είναι σπάνιο, και δεν υπάρχει άλλος που να δύναται να το φανερώσει ενώπιον του βασιλέως, εκτός από τους θεούς, των οποίων η κατοικία δεν είναι με σάρκα. Εξαιτίας τούτου ο βασιλεύς οργίσθηκε και εξαγριώθηκε σφόδρα, και πρόσταξε να θανατωθούν όλοι οι σοφοί της Βαβυλώνας. Δανιήλ 2:10–12.

Στο Όρος Κάρμηλος, ο Ηλίας πρότεινε τη δοκιμασία, και η δοκιμασία που πρότεινε δεν ήταν μόνο για να φανερώσει ποιος ήταν ο αληθινός Θεός, αλλά και ποιος ήταν ο αληθινός προφήτης. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι οι Χαλδαίοι εκείνοι που προσδιορίζουν τη δοκιμασία η οποία φανέρωσε τη διάκριση μεταξύ του αληθινού και του ψευδούς. Εξηγούν ότι η ερμηνεία την οποία ζητεί ο Ναβουχοδονόσορ μπορεί να γνωστοποιηθεί μόνο από τον Θεό, και όχι από ανθρώπους. Παραπονιούνται επίσης ότι η σχέση μεταξύ του Ναβουχοδονόσορ και των θρησκευτικών σοφών του ήταν εσφαλμένη σχέση, όταν δηλώνουν ότι «σπάνιον πρᾶγμα είναι εκείνο το οποίον ο βασιλεύς απαιτεί». Επιθυμούν ο βασιλεύς, που αντιπροσωπεύει το Κράτος, να μένει έξω από το θρησκευτικό πεδίο, επί του οποίου εκείνοι θεωρούνταν οι αρμόδιες αυθεντίες. Δεν διαμαρτύρονται εναντίον των αρχών του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους· διαμαρτύρονται ότι ο Ναβουχοδονόσορ, ως εκπρόσωπος του Κράτους, απαιτεί να ελέγχει την εκκλησία. Θα ήταν άνετοι με μια σχέση εκκλησίας-κράτους, εάν οι θρησκευτικοί ηγέτες κυβερνούσαν επί του κράτους. Η

δοκιμασία της εικόνας του θηρίου είναι το σημείο όπου αποφασίζουμε την αιώνια μοίρα μας — όπως το όνειρο του Ναβουχοδονόσορ για την εικόνα — είναι μια δοκιμασία ζωής ή θανάτου.

Και εξήλθε το διάταγμα να θανατωθούν οι σοφοί· και αναζητούσαν τον Δανιήλ και τους συντρόφους του για να θανατωθούν. Τότε ο Δανιήλ αποκρίθηκε με σύνεση και σοφία προς τον Αριώχ, τον αρχηγό της βασιλικής φρουράς, ο οποίος είχε εξέλθει για να θανατώσει τους σοφούς της Βαβυλώνας· αποκρίθηκε και είπε προς τον Αριώχ, τον αρχηγό του βασιλείου: Γιατί είναι το διάταγμα τόσο βιαστικό από τον βασιλέα; Τότε ο Αριώχ έκανε γνωστό το πράγμα στον Δανιήλ. Δανιήλ 2:13–15.

Όταν ο Δανιήλ φωτίζεται ως προς την κατανόηση των περιστάσεων ζωής και θανάτου του ονείρου της έως τότε αγνώστου εικόνας, αντιπροσωπεύει τη διαφώτιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ως προς το γεγονός ότι βρίσκονται στην ιστορία της δευτέρας και ορατής δοκιμασίας της τριμερούς διαδικασίας δοκιμασίας. Αλλά ο Δανιήλ δεν αντιπροσωπεύει απλώς εκείνους που επέλεξαν να τρέφονται με την ορθή διαίτα και, ως εκ τούτου, πέρασαν την πρώτη δοκιμασία, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης τον ανθρώπινο εκπρόσωπο στον οποίο ο Θεός είχε δώσει ιδιαίτερη διορατικότητα στη βιβλική προφητεία.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα τὰ τέσσαρα παιδιά, ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὰ γνῶσιν καὶ σύνεσιν εἰς πᾶσαν μάθησιν καὶ σοφίαν· καὶ ὁ Δανιήλ εἶχεν κατανόησιν εἰς πάσας τὰς ὁράσεις καὶ τὰ ἐνύπνια. Δανιήλ 1:17.

Παρότι και οι τέσσερις πιστοί Εβραίοι πέρασαν επιτυχώς τη δοκιμασία της διατροφής, ο Δανιήλ επελέγη ως ο αγγελιοφόρος οραμάτων και ονείρων. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον προφητικό αγγελιοφόρο, όπως αυτός εκπροσωπείται από τον Ηλία, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, τον Ιωάννη τον Αποκαλυπτή, τον William Miller και το Future for America. Ο προφητικός αγγελιοφόρος ουδέποτε διαχωρίζεται από την προφητική δοκιμασία.

Τον καιρό του Χριστού, όσοι απέρριψαν τη μαρτυρία του Ιωάννη, δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τον Ιησού. Στην ιστορία των Μιλλεριτών, όσοι απέρριψαν το πρώτο μήνυμα (που εκπροσωπείται από τον William Miller), δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από το δεύτερο μήνυμα. Και στις δύο ιστορίες οι πιστοί δεν αναγνώρισαν πού οδηγούσε η διαδικασία της δοκιμασίας. Οι μαθητές αρνήθηκαν να δουν τον σταυρό, παρότι τους είχε ειπωθεί καθαρά ότι επρόκειτο να συμβεί. Οι Μιλλερίτες δεν μπορούσαν να δουν τη μεγάλη απογοήτευση. Ο Δανιήλ, όταν πληροφορήθηκε από τον Αριώχ για τις συνθήκες ζωής και θανάτου που συνδέονταν με το όνειρο της εικόνας του Ναβουχοδονόσορ, δεν γνώριζε ποιο ήταν το περιεχόμενο του ονείρου ούτε πού οδηγούσε η δοκιμασία της εικόνας. Το μόνο που γνώριζε ήταν ότι επρόκειτο για κατάσταση ζωής και θανάτου. Ο Δανιήλ, επομένως, χρειαζόταν χρόνο για να κατανοήσει την ερμηνεία.

Τότε ο Δανιήλ εισήλθε και ζήτησε από τον βασιλέα να του δώσει χρόνο, ώστε να φανερώσει στον βασιλέα την ερμηνεία. Δανιήλ 2:16.

Ο Δανιήλ είχε εκδηλώσει πίστη στη διαίτα (μεθοδολογία) που είχε αποφασίσει να ακολουθήσει κατά την πρώτη δοκιμασία. Γι' αυτό του δόθηκε χρόνος, όπως δόθηκε και στους μαθητές στον καιρό του Χριστού. Ο χρόνος που δόθηκε στους μαθητές ήταν το χρονικό διάστημα του θανάτου, της ταφής, της αναστάσεως και της αρχικής αναλήψεως του Χριστού, προτού συναντήσει τους

μαθητές στην οδό προς Εμμαούς, και έπειτα πάλι στο υπερώο. Κατόπιν, στο τέλος του χρόνου αυτού, ενεφύσησε επ' αυτούς το Άγιο Πνεύμα.

Και όταν είπε τούτο, ενεφύσησε επάνω τους και τους λέγει: Λάβετε Πνεύμα Άγιον. Ιωάννης 20:22.

Ο Ιεζεκιήλ προφήτευσε, και τα νεκρά οστά συνήχθησαν. Έπειτα ο Ιεζεκιήλ προφήτευσε εκ νέου, και το Άγιο Πνεύμα ενεφυσήθη επί τα νεοσχηματισμένα σώματα, και αυτά εστάθησαν ως στράτευμα μέγα. Όταν ο Χριστός ενεφύσησε επί τους μαθητάς, ήνοιξε τον νου τους.

Τότε διήνοιξε τον νου τους, για να κατανοούν τις Γραφές. Λουκάς 24:25.

Όλοι οι προφύτες μιλούν για το τέλος του κόσμου, και ο Δανιήλ δεν αποτελεί εξαίρεση. Ο χρόνος που ζήτησε ήταν μια χρονική περίοδος, ώστε να λάβει διαφώτιση. Ο χρόνος αναμονής για τους Μιλλερίτες ήταν από την πρώτη απογοήτευση έως ότου αναγνώρισαν ότι βρίσκονταν στον καιρό της καθυστέρησης σε συνάφεια με τις προφητείες του κατά Ματθαίον κεφαλαίου εικοστού πέμπτου και του Αββακούμ κεφαλαίου δευτέρου. Η ιστορία του καιρού της καθυστέρησης στη μιλλεριτική ιστορία εκπληρώθηκε στον καιρό του αγγέλματος του δευτέρου αγγέλου. Το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ παριστάνει την ίδια εκείνη ιστορία, επομένως το αίτημά του για χρόνο ευθυγραμμίζεται προφητικώς με τον καιρό της καθυστέρησης των Μιλλεριτών. Επομένως, το αίτημα του Δανιήλ για χρόνο και ο καιρός της καθυστέρησης των Μιλλεριτών παριστούν τον καιρό της καθυστέρησης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο οποίος άρχισε στις 18 Ιουλίου 2020.

Το αίτημα του Δανιήλ για χρόνο, ώστε να κατανοήσει το όνειρο της εικόνας του Ναβουχοδονόσορος, παριστάνεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως ως οι τρεισήμισι ημέρες κατά τις οποίες οι δύο μάρτυρες κείνται νεκροί στην πλατεία. Στην ιστορία των τρεισήμισι ημερών της Αποκαλύψεως 11, των τρεισήμισι ημερών που συμβολικώς παριστάνουν μία προφητική έρημο, υπάρχει μία φωνή που κράζει. Η ανθρώπινη φωνή την οποία χρησιμοποιεί ο Παράκλητος για να αφυπνίσει και να φέρει σε ζωή τα νεκρά ξηρά οστά παριστάνεται από τον Δανιήλ, στον οποίο δίδεται η προφητική αποκάλυψη του τι ήταν το όνειρο και τι αντιπροσώπευε. Η φωνή η βοώσα εν τη ερήμω έχει λάβει προφητική κατανόηση ονείρων και οράσεων, όπως παριστάνεται από τον Δανιήλ. Η φωνή κράζει, προσδιορίζοντας έτσι ότι της έχει δοθεί το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και η κραυγή δίδεται κατά το μεσονύκτιο, το οποίο παριστάνει το σκότος.

Μέσα στο βαθύτερο σκότος, κατά τα μεσάνυχτα, στη φωνή (Δανιήλ) δόθηκε κατανόηση ενός μηνύματος που ήταν καλυμμένο με σκότος. Η εντολή που δόθηκε στη φωνή (Ιεζεκιήλ) είναι να προφητεύσει προς τα νεκρά ξηρά οστά. Καθώς το πράττει, ο Παράκλητος εμφανίζεται επάνω στους νεκρούς που κείτονται στην οδό και αυτοί «αναζωογονούνται». Αλλά η αναζωογόνηση επιτελείται μόνο διά της προσευχής. Η προσευχή είναι ορόσημο στην ιστορία της αναζωογόνησης των νεκρών ξηρών οστών που είναι φονευμένα στην οδό. Ο Δανιήλ προφητικώς αντιπροσωπεύει αυτό το ορόσημο, ακριβώς στο κατάλληλο σημείο όπου το ορόσημο προσδιορίζεται.

«Μια αναζωπύρωση της αληθινής ευσεβείας ανάμεσά μας αποτελεί τη μεγαλύτερη και επιγοντότερη από όλες τις ανάγκες μας. Η επιδίωξη αυτής πρέπει να είναι το πρώτο μας έργο. Πρέπει να καταβάλλεται ειλικρινής και επίμονη προσπάθεια για την απόκτηση της ευλογίας του Κυρίου, όχι επειδή ο Θεός δεν είναι πρόθυμος να μας χαρίσει την ευλογία Του, αλλά επειδή εμείς είμαστε απροετοίμαστοι να τη λάβουμε. Ο ουράνιος Πατέρας μας είναι περισσότερο πρόθυμος να δώσει το Άγιο Πνεύμα Του σε εκείνους που Του το ζητούν, απ' όσο είναι οι επίγειοι γονείς να δώσουν καλά δώρα στα παιδιά τους. Αλλά είναι δικό μας έργο, με εξομολόγηση, ταπείνωση, μετάνοια και θερμή προσευχή, να εκπληρώσουμε τους όρους υπό τους οποίους ο Θεός έχει υποσχεθεί να μας χορηγήσει την ευλογία Του. Αναζωπύρωση μπορεί να αναμένεται μόνο ως απάντηση στην προσευχή. Ενόσω ο λαός στερείται τόσο πολύ το Άγιο Πνεύμα του Θεού, δεν μπορεί να εκτιμήσει το κήρυγμα του Λόγου· αλλά όταν η δύναμη του Πνεύματος αγγίζει τις καρδιές τους, τότε οι ομιλίες που εκφωνούνται δεν θα είναι χωρίς αποτέλεσμα. Καθοδηγούμενοι από τις διδασκαλίες του Λόγου του Θεού, με τη φανέρωση του Πνεύματός Του, και με την άσκηση σώφρονος διάκρισης, εκείνοι που παρευρίσκονται στις συναθροίσεις μας θα αποκτήσουν μια πολύτιμη εμπειρία και, επιστρέφοντας στο σπίτι τους, θα είναι προετοιμασμένοι να ασκήσουν υγιή επιρροή.»

«Οι παλαιοί σημαιοφόροι εγνώριζαν τι σημαίνει να αγωνίζεται κανείς με τον Θεό εν προσευχή και να απολαμβάνει την έκχυση του Πνεύματός Του. Αλλά αυτοί αποχωρούν πλέον από το προσκήνιο της δράσεως· και ποιοι ανέρχονται για να καταλάβουν τις θέσεις τους; Πώς έχει το ζήτημα με την ανερχόμενη γενεά; Έχουν επιστρέψει προς τον Θεό; Είμεθα άγρυπνοι ως προς το έργο που επιτελείται στο επουράνιο αγιαστήριο, ή αναμένουμε να επέλθει επί την εκκλησία κάποια εξαναγκαστική δύναμη προτού αφυπνισθούμε; Ελπίζουμε να ιδούμε ολόκληρη την εκκλησία αναζωπυρωμένη; Εκείνος ο καιρός δεν θα έλθει ποτέ.»

«Υπάρχουν πρόσωπα μέσα στην εκκλησία που δεν έχουν μεταστραφεί και τα οποία δεν θα ενωθούν σε ειλικρινή, υπερισχύουσα προσευχή. Πρέπει να επιδοθούμε στο έργο ατομικώς. Πρέπει να προσευχόμαστε περισσότερο και να μιλούμε λιγότερο. Η ανομία πληθαίνει, και ο λαός πρέπει να διδαχθεί να μη μένει ικανοποιημένος με μορφή ευσεβείας χωρίς το πνεύμα και τη δύναμη. Αν έχουμε ως πρόθεσή μας να ερευνούμε τις ίδιες μας τις καρδιές, να απομακρύνουμε τις αμαρτίες μας και να διορθώνουμε τις κακές μας τάσεις, οι ψυχές μας δεν θα υψωθούν προς ματαιότητα· θα δυσπιστούμε προς τον εαυτό μας, έχοντας διαρκή επίγνωση ότι η επάρκειά μας είναι από τον Θεό.» Selected Messages, βιβλίο 1, 121, 122.

Με βάση την πίστη στη διατροφή που ο Δανιήλ είχε επιλέξει να ακολουθήσει, οδηγήθηκε κατόπιν σε μια οπτική διαδικασία δοκιμασίας, η οποία απαιτούσε από αυτόν να χρησιμοποιήσει τη μεθοδολογία που αντιπροσωπευόταν από τη διατροφή του, ώστε πρώτα να υποσχεθεί ότι ο Θεός του θα προσδιόριζε και θα εξηγούσε το όνειρο, και στη συνέχεια να πραγματοποιήσει την παρουσίαση εκείνου του ονείρου στον βασιλέα. Κατείχε τη σωστή διατροφή, ή τη σωστή μεθοδολογία, και έπειτα έπρεπε να εκδηλώσει ορατά την πίστη του, παρουσιάζοντας το μήνυμα του ονείρου της εικόνας του Ναβουχοδονόσορα, το οποίο βρισκόταν σε απόλυτο «σκότος». Η επόμενη πράξη του ήταν η ορατή εκδήλωση της πίστεώς του, διότι τότε εφάρμοσε τον θείο τύπο για τον λαό του Θεού, όταν αυτός βρίσκεται στο σκοτάδι.

«Το σκότος του πονηρού περικλείει εκείνους που παραμελούν να προσεύχονται. Οι ψιθυριστοί πειρασμοί του εχθρού τούς δελεάζουν να αμαρτήσουν· και όλα αυτά συμβαίνουν επειδή δεν κάνουν χρήση των προνομίων που τους έχει δώσει ο Θεός με τη θεία θέσπιση της προσευχής. Γιατί να διστάζουν οι υιοί και οι θυγατέρες του Θεού να προσεύχονται, όταν η προσευχή είναι το κλειδί στο χέρι της πίστεως για να ανοίξει την αποθήκη του ουρανού, όπου είναι αποταμιευμένοι οι απεριόριστοι πόροι της Παντοδυναμίας; Χωρίς ακατάπαυστη προσευχή και επιμελή αγρύπνια, κινδυνεύουμε να γίνουμε αμελείς και να παρεκκλίνουμε από την ορθή οδό. Ο αντίδικος επιδιώκει αδιάκοπα να παρεμποδίσει την οδό προς το ιλαστήριο, ώστε να μη λάβουμε, με θερμή ικεσία και πίστη, χάρη και δύναμη για να αντισταθούμε στον πειρασμό.»
Steps to Christ, 94.

Με τη σκοτεινότητα του περιεχομένου του νυχτερινού ονείρου του Ναβουχοδονόσορα, ο Δανιήλ συνάχθηκε μαζί με τους τρεις συντρόφους του και προσευχήθηκε.

Τότε ο Δανιήλ υπήγε στον οίκο αυτού και εγνώρισε το πράγμα εις τον Ανανίαν, τον Μισαήλ και τον Αζαρίαν, τους συντρόφους αυτού, διά να ζητήσωσιν ελέη παρά του Θεού του ουρανού περί του μυστηρίου τούτου, ώστε να μη απολεσθώσιν ο Δανιήλ και οι σύντροφοί αυτού μετά των λοιπών σοφών της Βαβυλώνας. Τότε το μυστήριον απεκαλύφθη εις τον Δανιήλ εν νυκτερινή οράσει. Και ο Δανιήλ ευλόγησε τον Θεόν του ουρανού. Απεκρίθη ο Δανιήλ και είπε· Είη το όνομα του Θεού ευλογημένον από του αιώνος και έως του αιώνος· διότι αυτού είναι η σοφία και η δύναμις· και αυτός μεταβάλλει τους καιρούς και τους χρόνους· καθαιρεί βασιλείς και εγκαθιστά βασιλείς· δίδει σοφίαν εις τους σοφούς και γνώσιν εις τους έχοντας σύνεσιν· αυτός αποκαλύπτει τα βαθέα και τα κεκρυμμένα· γνωρίζει τα εν τω σκότει, και το φως κατοικεί μετ' αυτού. Σε ευχαριστώ και σε αινώ, Θεέ των πατέρων μου, ο οποίος έδωκας εις εμέ σοφίαν και δύναμιν, και τώρα εγνώρισας εις εμέ εκείνο το οποίον εξητήσαμεν παρά σου· διότι τώρα εγνώρισας εις ημάς την υπόθεσιν του βασιλέως. Δανιήλ 2:17–23.

Ο Δανιήλ τότε ανταμείφθηκε από Εκείνον που «γνωρίζει τι είναι μέσα στο σκότος». Το κίνημα υπέρ της νομοθεσίας περί της Κυριακής προχωρεί μέσα στο σκότος, και όσοι έχουν ομολογήσει ότι τρέφονται με τη θεία διαίτα οφείλουν να διακρίνουν τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου, η οποία προετοιμάζει το θρησκευτικό και πολιτικό βάθρο για την επιβολή του σήματος της παπικής εξουσίας.

Το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ δεν προσδιορίζει απλώς την ιστορία του δευτέρου αγγέλου στη Μιλλεριτική ιστορία, αλλά, αμεσώτερα, απεικονίζει την ιστορία του δευτέρου αγγέλου στο κίνημα του τρίτου αγγέλου. Στη δοκιμασία του ονείρου του Ναβουχοδονόσορ περί της εικόνας, παριστάνεται η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου. Τα προφητικά βήματα της αφυπνίσεως του λαού του Θεού ως προς τις συνθήκες ζωής και θανάτου του επερχομένου κυριακάτικου νόμου προσδιορίζονται με πολύ συγκεκριμένο τρόπο στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως.

Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον αγγελιοφόρο της ιστορίας κατά την οποία εξέρχεται το μήνυμα ζωής ή θανάτου του ονείρου της εικόνας. Στέκεται επάνω στη διαίτα την οποία έχει κατανοήσει και, διά της πίστεως, δηλώνει ότι ο Θεός δύναται να γνωστοποιήσει το όραμα, αλλά ζητεί χρόνο. Ο χρόνος αυτός είναι ο καιρός της καθυστέρησης. Στο τέλος του καιρού της καθυστέρησης, του δίδεται γνώση για εκείνο που βρισκόταν στο σκοτεινό όνειρο του Ναβουχοδονόσορος, αλλά όχι

μόνον αυτό. Δεν λαμβάνει μόνο κατανόηση του ονείρου της εικόνας, το οποίο προτυπώνει την εικόνα του θηρίου και τη συνδεδεμένη με αυτήν δοκιμασία, αλλά στο τέλος του καιρού της καθυστέρησης αινεί επίσης τον Θεό, διότι ο Θεός «δίδει σοφίαν εις τους σοφούς, και γνώσιν εις τους νοήμονας· αυτός αποκαλύπτει τα βαθιά και τα κρυπτά· γνωρίζει τα εν τω σκότει, και το φως κατοικεί μετ' αυτού».

Ο Δανιήλ τοποθετεί εδώ την αίνεσή του μέσα στο πλαίσιο του γεγονότος ότι υπήρξε «αύξησις γνώσεως», διότι αυτός που προσδιορίζει στο δωδέκατο κεφάλαιο ότι οί «σοφοί» θα κατανοήσουν την «αύξησιν γνώσεως», αινεί επίσης τον Θεό ότι έδωσε «σοφία» και «γνώσιν» εις τους «σοφούς». Αναφέρεται άμέσως στις φρόνιμες παρθένας και συνδέει τον καιρό του με τον καιρό της βραδύνσεως. Τοποθετεί την παραστατική εικόνα που βρίσκεται στο δεύτερο κεφάλαιο άπευθείας μέσα στην τελεία έκπληρωση του καιρού της βραδύνσεως του Ματθαίου είκοσι πέντε, στην κίνηση του τρίτου άγγελου. Άκόμη σημαντικότερο είναι το γεγονός ότι το βιβλίο της Άποκαλύψεως προσδιορίζει ότι, ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας, έλέχθη προς τον Ίωάννη να μη σφραγίσει τους λόγους των προφητειών των βιβλίων του Δανιήλ και της Άποκαλύψεως, διότι είναι το αυτό βιβλίο.

Και μου λέγει: Μη σφραγίσεις τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι εγγύς. Όστις είναι άδικος, ας αδικήσει έτι· και όστις είναι μολυσμένος, ας μολυνθεί έτι· και όστις είναι δίκαιος, ας δικαιωθεί έτι· και όστις είναι άγιος, ας αγιασθεί έτι. Αποκάλυψις 22:10, 11.

Ο καιρός κατά τον οποίον πρόκειται να αποσφραγισθούν οι προφητείες του Δανιήλ και της Άποκαλύψεως είναι ο καιρός της καθυστέρησης στην παραβολή των δέκα παρθένων, και ο καιρός αυτός παριστάνεται από το αίτημα του Δανιήλ για χρόνο. Το αίτημά του για χρόνο ακολουθήθηκε από προσευχή, η οποία πρέπει να λάβει χώρα εκ των προτέρων της αναστάσεως των ξηρών οστών των νεκρών. Κατά τη χρονική περίοδο κατά την οποία αποκαλύφθηκε η αύξηση της γνώσεως και η κατανόηση της εικόνας του ονείρου που είναι καλυμμένη με σκότος, ο Θεός έκανε και κάτι άλλο για τον Δανιήλ. «Αυτός αποκαλύπτει τα βαθέα και τα απόκρυφα». Το απόκρυφο στοιχείο της ιστορίας της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι η προφητεία στην Άποκάλυψη που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία. Αυτό το «βαθύ και απόκρυφο» πράγμα είναι η «αλήθεια».

Η αλήθεια καθίσταται το προφητικό κλειδί που ανοίγεται στον αγγελιαφόρο τον οποίο αντιπροσωπεύει ο Δανιήλ, και το οποίο επιτρέπει να αναγνωρισθεί η κεκρυμμένη ιστορία των «επτά βροντών». Η κεκρυμμένη ιστορία είναι η ιστορία τριών οροσήμων. Το πρώτο είναι μία απογοήτευση και το τελευταίο είναι μία απογοήτευση, όπως απεικονίζεται στη Μίλλερικη ιστορία. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αλήθεια» δημιουργήθηκε από τον «Θαυμαστό Γλωσσολόγο» μέσω του συνδυασμού του πρώτου, του δέκατου τρίτου και του τελευταίου γράμματος του εβραϊκού αλφαβήτου. Ο Ιησούς είναι ο πρώτος και ο τελευταίος, και Αυτός είναι η «αλήθεια». Η δομή της λέξεως που δημιουργήθηκε από τον «Θαυμαστό Γλωσσολόγο» προσδιορίζει τα τρία προφητικά ορόσημα, τα οποία αποτελούν την κεκρυμμένη ιστορία των «επτά βροντών», που επρόκειτο να σφραγισθούν έως ότου ο Δανιήλ ζητήσει «χρόνο» και καταφύγει σε προσευχή.

Η απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020 ήταν το πρώτο ορόσημο και απεικονίζει την απογοήτευση που συνδέεται με το τελευταίο από τα τρία ορόσημα, το οποίο είναι ο νόμος της Κυριακής. Το μεσαίο γράμμα, το δέκατο τρίτο γράμμα, είναι σύμβολο της ανταρσίας, και είναι σύμβολο του μεσαίου οροσήμου της κρυφής ιστορίας των επτά βροντών. Η ανταρσία παριστάνεται από τις μωρές παρθένες κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, διότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου είναι το μεσαίο ορόσημο της ιστορίας τριών βημάτων της 18ης Ιουλίου 2020, της Κραυγής του Μεσονυκτίου και του επικείμενου νόμου της Κυριακής. Μόλις έλθει το μεσονύκτιο, ο χρόνος εισέρχεται στη δέκατη τρίτη ώρα, όπου η ορατή εκδήλωση των μωρών παρθένων αποδεικνύεται από την αναγνώρισή τους ότι δεν έχουν το χρυσό έλαιο.

Στη συμβολική «έρημο» των «τριών και ημίσεως ημερών» του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο λαός του Θεού παριστάνεται ως ευρισκόμενος μέσα στη συμβολική ιστορία της κατάρας των «επτά καιρών». Στο τέλος εκείνης της περιόδου, οφείλουν να αναγνωρίσουν ότι έχουν διασκορπισθεί, ότι αμάρτησαν, ότι οι πατέρες τους αμάρτησαν, ότι περιεπάτησαν εναντίον του Θεού και ότι ο Θεός περιεπάτησε εναντίον αυτών. Αυτή η αναγνώριση πρέπει να τους οδηγήσει στο να προσευχηθούν την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού. Η αναγνώριση ότι πρέπει να προσευχηθούν την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού εναρμονίζεται προφητικώς με την προσευχή του Δανιήλ στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ και απεικονίζεται από την προσευχή του Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο. Ο λόγος για τον οποίο ο Δανιήλ προσευχήθηκε την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού στο ένατο κεφάλαιο βασιζόταν στην αναγνώρισή του ότι βρισκόταν στο τέλος των εβδομήκοντα ετών της προφητείας του Ιερεμία περί της αιχμαλωσίας του λαού του Θεού.

Αυτά τα ίδια εβδομήντα έτη παριστούν την ιστορία της σφραγίσεως του λαού του Θεού. Αυτά τα εβδομήντα έτη παριστούν τον καθαρισμό του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία και τους δύο καθαρισμούς του ναού από τον Χριστό. Παριστούν την ιστορία της δοκιμασίας της εικόνας του θηρίου. Η ιστορία αυτή άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και τελειώνει με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Στο τέλος εκείνης της συμβολικής περιόδου των εβδομήντα ετών, ο Δανιήλ αναζητεί έναν «χρόνο καθυστερήσεως» ώστε να μπορέσει να προσευχηθεί. Η προσευχή του απαντήθηκε όταν το τελικό μυστικό της προφητείας του αποκαλύφθηκε. Η αποκάλυψη εκείνη δόθηκε ενώ ο αληθινός Προτεσταντικός λαός του Θεού βρισκόταν ακόμη στην «έρημο», στον καιρό της διασκορπίσεως, μετά την 18η Ιουλίου 2020. Τότε η «αλήθεια» αποκαλύφθηκε στη «φωνή βοώντος εν τη ερήμω».

Θα συνεχίσουμε με το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

Και ἐξήφηθ ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου ἐπὶ τὴν γῆν ταύτην, ὥστε νὰ ἐπιφέρει ἐπ' αὐτὴν πᾶσαι αἱ κατάραι αἱ γεγραμμέναι ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἐξερρίζωσεν αὐτοὺς ὁ Κύριος ἐκ τῆς γῆς αὐτῶν ἐν θυμῷ καὶ ἐν ὀργῇ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀγανακτῆσει, καὶ ἔρριπεν αὐτοὺς εἰς ἑτέραν γῆν, καθὼς φαίνεται τὴν ἡμέραν ταύτην. Τὰ κεκρυμμένα ἀνήκουσιν εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν· τὰ δὲ ἀποκεκαλυμμένα ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ νὰ ἐκτελῶμεν πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου τούτου. Δευτερονόμιον 29:27–29.